

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/33/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1317202941
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1317202941.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov Mgr. Patricie Skotnickej a JUDr. Miroslavy Saxovej v spore žalobkyne: L. O. O., D. XX.X.XXXX, H. N. W.Á. XX, U. O., zast. JUDr. Claude Trelaj, advokátom so sídlom M. R. Štefánika 30, Nové Zámky, proti žalovanému: Sabrosa s.r.o., IČO: 36 758 400, Alžbetin dvor 1397, Miloslavov, zast. Dattorney Legal, s.r.o., IČO: 52 667 014, Košická 56, Bratislava, o zaplatenie 4.647 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 23.9.2024, č. k. B3-23C/15/2017-221, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. a v súvisiacom výroku III. p o t v r d z u j e.

II. Žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni do troch dní od právoplatnosti rozsudku istinu vo výške 4.647 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 4.647 eur od 1.3.2014 do zaplatenia (výrok I.), v prevyšujúcej časti úroku z omeškania žalobu zamietol (výrok II.) a žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok III.).

2. Svoje rozhodnutie s odkazom na ust. § 488, § 491 ods. 1, § 531 ods. 1 až 3, § 657 v spojení s § 658 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom v čase vzniku záväzkového vzťahu (ďalej len „OZ“) a vykonané dokazovanie odôvodnil tým, že žalovaný v konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal splatenie predmetnej pôžičky. V konaní mal za preukázané (a medzi stranami ani nebolo sporné), že žalobkyňa ako veriteľ dňa 5.5.2010 uzatvorila so žalovaným ako dlžníkom zmluvu o pôžičke podľa § 657 a § 658 OZ, na základe ktorej sa zaviazala poskytnúť žalovanému na účet peňažné prostriedky vo výške 4.647 eur a žalovaný sa ich zaviazal žalobkyni vrátiť v hotovosti najneskôr do februára 2014 bez dojednania úroku z pôžičky, pričom v čl. III. predmetnej zmluvy žalovaný prehlásil, že peňažné prostriedky v uvedenej výške a pri dohodnutých podmienkach od žalobkyne prijíma. Z potvrdenia spoločnosti Tatra banka, a.s. zo dňa 13.8.2015 súd prvej inštancie zistil, že dňa 14.05.2010 bola vo vzťahu k účtu číslo Z. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX zúčtovaná platba v sume 4.647 eur s údajom „CR“ („credit“) ako aj ďalšie transakcie zrealizované v období od 3.11.2011 do 31.3.2015, pričom vo vzťahu k platbám vykonaným v časovom horizonte rokov 2013 až 2015 sa žalovaný na pojednávaní dňa 27.5.2024 vyjadril, že predmetnú pôžičku splatil formou splátok, resp. čiastočných úhrad v sumách 600 eur, pričom práve pri týchto transakciách figuruje v zozname transakcií údaj „DB“ („debet“), čím žalovaný objasnil pohyb tej- ktorej transakcie a síce, že platby označené údajom „DB“ boli vykonané z účtu žalovaného v prospech účtu Z. XXXX XXXX XXXX XXXX, v dôsledku čoho

je zrejmé, že platby označené údajom „CR“ museli byť uhradené z účtu Z. XXXX XXXX XXXX XXXX v prospech účtu žalovaného. V konaní bol pritom nesporným fakt, že bankový účet číslo Z. XXXX XXXX XXXX XXXX patril žalobkyni, čím mal súd preukázané, že dňa 14.5.2010 zúčtovanú transakciu v sume 4.647 eur uhradila žalobkyňa v prospech účtu žalovaného a súčasne mal preukázané, že procesná obrana pôvodného konateľa žalovaného (bývalého manžela žalobkyne), ktorú vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe založil na tom, že celú sumu pôžičky v sume 4.647 eur vrátil žalobkyni v mene žalovaného už dňa 14.5.2010, t. j. iba 9 dní po uzatvorení zmluvy o pôžičke, sa nezakladá na pravde. Vo vzťahu k ďalšej obrane uviedol, že súčasný konateľ žalovaného až po rozhodnutí odvolacieho súdu na pojednávaní konanom dňa 27.5.2024 namietol jednak trvanie záväzku z predmetnej zmluvy o pôžičke, nakoľko žalovaný už vyplatil žalobkyni 10.000 eur, resp. 15.000 eur a táto čiastka je úhrnom pohľadávky judikovanej v inom súdnom konaní (pôvodne vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 12C/63/2018), v ktorom súd schválil medzi stranami zmier a v posudzovanom spore uplatnenej pohľadávky, pričom výška žalobkyni vyplatennej sumy dokonca prevyšuje tú žalovanú a súčasne namietal aj hmotnoprávnu povinnosť plniť žalobkyni titulom zmluvy o pôžičke z 5.5.2010 s poukazom na písomný súhlas L. N. (pôvodného konateľa žalovaného) s prevzatím záväzku- dlhu žalovaného voči žalobkyni, ktorej ku dňu udelenia súhlasu, t. j. 21.7.2015, dlžil sumu 7.247 eur, splatnú najneskôr do februára 2017 a tiež s odkazom na zmluvu o prevzatí dlhu z 21.7.2015, ktorú mal uzatvoriť žalovaný ako pôvodný dlžník a L. N. ako nový dlžník.

3. Pokiaľ sa týka súhlasu s prevzatím záväzku z 21.7.2015, tento prvoinštančný súd nevyhodnotil ako relevantný právny úkon s poukazom na to, že táto listina, v ktorej mal L. N. prejavovať svoj súhlas s prevzatím dlhu žalovaného voči žalobkyni ku dňu 21.7.2015 v dlžnej sume 7.247 eur, nebola L. N. podpísaná a nie je preto možné konštatovať, že sa jedná o skutočný prejav vôle L. N. ako bývalého konateľa a spoločníka žalovaného. Prvoinštančný súd tiež poukázal na to, že výška dlhu (7.247 eur) a doba splatnosti (február 2017) dlhu žalovaného, s ktorého prevzatím mal L. N. súhlasiť, nezodpovedá výške a dojednanej dobe splatnosti dlhu titulom zmluvy o pôžičke z 5.5.2010, nakoľko predmetom posudzovaného sporu je vrátenie pôžičky v sume 4.647 eur, ktorej splatnosť nastala dňa 28.2.2014 (o tri roky skôr než záväzok uvedený v súhlase s prevzatím dlhu z 21.7.2015), a preto súd dospel k záveru, že z uvedeného právneho úkonu nie je ani pohľadávka uplatnená v posudzovanom spore riadne určiteľná a vzhľadom na predmet iného súdneho konania, v ktorom sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému vrátenia pôžičky v sume istiny 8.000 eur s dohodnutou dobou splatnosti do februára 2017, je evidentné, že ak by aj súhlas L. N. spĺňal náležitosti platného právneho úkonu, netýka sa prevzatia dlhu zo zmluvy o pôžičke, ktorá je predmetom sporu. Rovnako vo vzťahu k predloženej zmluve o prevzatí dlhu z 21.7.2015 konštatoval, že pre absenciu podpisu zmluvných strán táto predstavovala iba návrh- ofertu na uzavretie zmluvy o prevzatí dlhu a súčasne je potrebné mať na zreteli, že podmienkou vzniku právnych účinkov dohody o prevzatí dlhu novým dlžníkom je súhlas veriteľa s prevzatím dlhu novým dlžníkom (§ 531 ods. 1 OZ), pričom žalobkyňa žiadny súhlas s prevzatím dlhu žalovanému ani L. N. neudelila a o tejto skutočnosti a dokumentácii do pojednávania konaného dňa 27.5.2024 ani netušila. V tejto súvislosti prvoinštančný súd tiež poukázal na to, že žalovaným dodatočne predstretá obrana spočívajúca v prevzatí dlhu L. N. sa prieči jeho vlastnej skutkovej argumentácii, keďže L. N. vo svojom vyjadrení k žalobe ako procesná strana sporu v postavení žalovaného 2./ uviedol, že pôžičku v celom rozsahu (v sume 4.647 eur) v mene žalovaného 1./ žalobkyni dňa 14.5.2010 vrátil, preto by bol absolútne nelogickým jeho prejav vôle, na základe ktorého by mienil dňa 21.7.2015 prevziať dlh namiesto spoločnosti Sabrosa s.r.o., resp. 3 SOUND s.r.o., keď tento peňažný záväzok mal pred viac ako piatimi rokmi zaniknúť jeho splnením. S prihliadnutím na nepreukázané prevzatie dlhu L. N. neobstojí ani argumentácia žalovaného, že na základe účtovnej závierky zostavenej k 31.5.2015 žalovaný už nemal žiadne „ostatné dlhodobé záväzky“, a že týchto záväzkov vykázaných v bezprostredne predchádzajúcom účtovnom období (k 31.12.2014) v sume 8.447 eur, sa žalovaný zbavil. Žalovaný sa touto argumentáciou nezbavil svojej zodpovednosti za splnenie zmluvného záväzku a súd nemal pochybnosti o jeho pasívnej vecnej legitímácii.

4. V ďalšom súd prvej inštancie poukázal na to, že v konaní pôvodne vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 12C/63/2018 sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému a tiež L. N. zaplata istiny v sume 8.000 eur spolu s úrokom z omeškania titulom zmluvy o pôžičke uzatvorenej dňa 31.5.2010 medzi žalobkyňou ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom, nakoľko žalovaný v lehote splatnosti do februára 2017 svoj dlh nesplnil. Žalovaný v uvedenom konaní deklaroval, že ak nejaký záväzok zo zmluvy o pôžičke vznikol, tak to bolo v čase pred zmenou vlastníckych vzťahov v spoločnosti žalovaného, t. j. pred 3.9.2015, kedy L. N. O.Š. zostal v spoločnosti ako jediný vlastník a pán N. zo

spoločnosti vystúpil, pričom pán N. mal ubezpečiť L.. O., že záväzky prevzal na seba ako súkromnú osobu, pričom v ročnej uzávierke k 31.12.2014 je vidieť, že záväzky žalovaného existovali v sume 8.447 eur, no v účtovnej závierke zo dňa 31.8.2015 jasne vedieť, že tieto záväzky spoločnosti boli riadne odúčtované a v ročnej uzávierke k 31.12.2015 žiaden záväzok nefiguruje, preto nemal dôvod pochybovať o skutočnosti, že žalovaný nemá voči komukoľvek akýkoľvek záväzok. Napokon Okresný súd Bratislava III uznesením z 23.5.2022, č. k. 12C/63/2018-200 schválil zmier, v zmysle ktorého sa žalovaný zaviazal uhradiť žalobkyni sumu 10.000 eur a konanie voči žalovanému 2./ (L. N.) zastavil. Vo vzťahu k účtovnej evidencii žalovaného- knihy zúženej analytickej evidencie, podľa ktorej ostatné dlhodobé záväzky žalovaného k 31.07.2013 zodpovedali sume 12.647 eur, uviedol, že z tejto nie je možné vychádzať, a to vzhľadom k skutočnosti, že žalovaný v konaní nepreukázal platné prevzatie dlhu L. N. na základe zmluvy z 21.7.2015 a tiež vzhľadom k tomu, že žalobkyňou poskytnuté pôžičky na základe zmluvy zo dňa 5.5.2010 (v sume 4.647 eur) a zmluvy zo dňa 31.5.2010 (v sume 8.000 eur) neboli jedinými pôžičkami, ktoré žalobkyňa poskytla žalovanému, a preto nie je možné dospieť k záveru, že z čiastky dlhodobých záväzkov pozostávajúcej zo súčtu týchto dvoch vo februári 2014 a vo februári 2017 splatných pôžičiek (4.647 eur + 8.000 eur) rozdiel medzi výškou dlhodobých záväzkov (12.647 eur) a výškou prevzatého dlhu (7.247 eur) v sume 5.400 eur, ktorú čiastku žalovaný zaplatil žalobkyni počas obdobia od 26.09.2013 do 31.03.2015 formou deviatich splátok po 600 eur (viď prehľad úhrad pripojený k potvrdeniu Tatrabanky, a. s. zo dňa 13.08.2015) predstavuje práve plnenie, ktoré by bolo možné svojim účelom priradiť k pôžičke plynúcej zo zmluvy o pôžičke zo dňa 5.5.2010, t. j. nie je možné spoľahlivo určiť a prisvedčiť na pojednávaní prezentovanej argumentácii žalovaného, že ním uhradenou čiastkou v celkovej sume 5.400 eur (9 x 600 eur) uspokojil nárok žalobkyne, ktorý je predmetom posudzovaného sporu.

5. V ďalšom poukázal na nasledovné transakcie, ktoré vyplynuli z výpisov z účtu žalobkyne za jednotlivé obdobia predložených v konaní vedenom pod sp. zn. B3-12C/63/2018:

- dňa 13.5.2010 žalobkyňa poukázala na účet žalovaného platbu v sume 4.647 eur titulom pôžičky;
- dňa 2.11.2011 žalobkyňa poukázala na účet žalovaného platbu v sume 1.000 eur titulom pôžičky;
- dňa 23.11.2011 žalobkyňa poukázala na účet žalovaného platbu v sume 5.500 eur titulom pôžičky;
- dňa 25.06.2012 žalobkyňa poukázala na účet žalovaného platbu v sume 1.600 eur s identifikačným údajom „Samsung“, pričom nesporne išlo o pôžičku pre žalovaného na kúpu štyroch zobrazovacích panelov/TV značky Samsung;
- dňa 8.1.2013 žalobkyňa poukázala na účet žalovaného platbu v sume 4.000 eur (1.300 eur + 2.700 eur) titulom krátkodobej pôžičky tak, ako žalobkyňa nesporne uviedla v súvisiacom civilnom konaní vedenom pod sp. zn. B3-12C/63/2018 v rámci svojho vyjadrenia zo dňa 28.4.2022;
- dňa 27.12.2011 žalovaný poukázal na účet žalobkyne platbu v sume 2.000 eur titulom splátky pôžičky,
- dňa 28.12.2011 žalovaný poukázal na účet žalobkyne platbu v sume 3.000 eur titulom splátky pôžičky,
- dňa 10.1.2012 žalovaný poukázal na účet žalobkyne platbu v sume 1.500 eur titulom pôžičky (nesporne sa jednalo o vrátenie žalobkyňou poskytnutej pôžičky);
- dňa 22.03.2012 žalovaný poukázal na účet žalobkyne platbu v sume 1.200 eur bez špecifikácie účelu platby, pričom podľa v súvisiacom konaní nesporného tvrdenia žalobkyne išlo platbu na prevádzku domácnosti;
- dňa 18.05.2012 žalovaný poukázal na účet žalobkyne platbu v sume 1.200 eur bez špecifikácie účelu platby, pričom podľa v súvisiacom konaní nesporného tvrdenia žalobkyne išlo platbu na prevádzku domácnosti;
- dňa 26.10.2012 žalovaný poukázal na účet žalobkyne platbu v sume 1.600 eur titulom vrátenia pôžičky poskytnutej žalovanému na kúpu TV značky Samsung,
- dňa 11.01.2013 žalovaný poukázal na účet žalobkyne platbu v sume 1.000 eur titulom splátky 1, pričom podľa v súvisiacom konaní nesporného tvrdenia žalobkyne (viď vyjadrenie z 28.4.2022) išlo o krátkodobú pôžičku v celkovej sume 4.000 eur bez uzavretia písomnej zmluvy o pôžičke;
- dňa 30.1.2013 žalovaný poukázal na účet žalobkyne platbu v sume 1.000 eur titulom splátky 2/4, pričom podľa v súvisiacom konaní nesporného tvrdenia žalobkyne (viď vyjadrenie z 28.4.2022) išlo o krátkodobú pôžičku v celkovej sume 4.000 eur bez uzavretia písomnej zmluvy o pôžičke;
- dňa 05.02.2013 žalovaný poukázal na účet žalobkyne platbu v sume 1.000 eur titulom splátky 3, pričom podľa v súvisiacom konaní nesporného tvrdenia žalobkyne (viď vyjadrenie z 28.4.2022) išlo o krátkodobú pôžičku v celkovej sume 4.000 eur bez uzavretia písomnej zmluvy o pôžičke;
- dňa 8.4.2013 žalovaný poukázal na účet žalobkyne platbu v sume 1.000 eur titulom splátky 4/4, pričom podľa v súvisiacom konaní nesporného tvrdenia žalobkyne (viď vyjadrenie z 28.4.2022) išlo o krátkodobú pôžičku v celkovej sume 4.000 eur bez uzavretia písomnej zmluvy o pôžičke;

- dňa 12.4.2013 žalovaný poukázal na účet žalobkyne platbu v sume 600 eur titulom splátky 01;
- dňa 14.5.2013 žalovaný poukázal na účet žalobkyne platbu v sume 600 eur titulom splátky 02;
- dňa 28.5.2013 žalovaný poukázal na účet žalobkyne platby v sume 2 x 600 eur titulom splátok 03 a 04;
- dňa 10.6.2013 žalovaný poukázal na účet žalobkyne platby v sume 2 x 600 eur titulom splátok 05 a 06;
- dňa 26.9.2013 žalovaný poukázal na účet žalobkyne platby v sume 2 x 600 eur titulom splátok 07 a 08;
- dňa 18.2.2014 žalovaný poukázal na účet žalobkyne platbu v sume 600 eur titulom splátky 09;
- dňa 16.4.2014 žalovaný poukázal na účet žalobkyne platby (prijaté dňa 17.4.2014) v sume 3 x 600 eur titulom splátok 10, 11 a 12 s tým, že podľa v súvisiacom konaní nesporného tvrdenia žalobkyne v zmysle jej vyjadrenia zo dňa 28.4.2022 všetky platby žalovaného v sume 600 eur uhradené v období od 12.04.2013 do 16.4.2014 sú splátkami pôžičiek, pričom nejde o splatenie predmetnej pôžičky;
- dňa 31.10.2014 žalovaný poukázal na účet žalobkyne platbu (prijatú dňa 03.11.2014) v sume 600 eur so špecifikáciou účelu platby „november“;
- dňa 2.03.2015 žalovaný poukázal na účet žalobkyne platbu (prijatú dňa 3.3.2015) v sume 600 eur so špecifikáciou účelu platby „marec“;
- dňa 31.03.2015 žalovaný poukázal na účet žalobkyne platbu (prijatú dňa 1.4.2015) v sume 600 eur so špecifikáciou účelu platby „apríl“ s tým, že podľa v súvisiacom konaní nesporného tvrdenia žalobkyne v zmysle jej písomného vyjadrenia zo dňa 28.04.2022 všetky tri platby označené pomenovaním niektorého mesiaca v roku sú platbami za domácnosť.

6. Z výpisov z bankového účtu žalobkyne za obdobie od 01.5.2010 do 30.4.2015, ktorý korešponduje s prehľadom transakcií tvoriacim prílohu potvrdenia Tatrabanky zo dňa 13.08.2015 v konaní predloženým L. N., prvoinštančnému súdu vyplynulo, že žalobkyňa poskytla žalovanému viaceré pôžičky v celkovej sume 25.447 eur (bezhotovostné pôžičky poskytnuté bankovým prevodom dňa 13.5.2010 v sume 4.647 eur, dňa 2.11.2011 v sume 1.000 eur, dňa 23.11.2011 v sume 5.500 eur a dňa 25.6.2012 v sume 1.600 eur, pôžička na základe platobného príkazu zo dňa 8.1.2013 v sume 4.000 eur (1.300 eur + 2.700 eur), nedatovaná pôžička v sume 1.500 eur a nedatovaná pôžička v sume 7.200 eur. Žalobkyňa poskytla žalovanému na základe zmluvy zo dňa 31.5.2010 aj hotovostnú pôžičku v sume 8.000 eur a teda jej celková pohľadávka voči žalovanému z titulu poskytnutých pôžičiek predstavovala sumu 33.447 eur. Žalovaný, ktorý zo svojho podnikateľského - firemného účtu realizoval transakcie akéhokoľvek (súkromného i obchodného) druhu a účelu, zaplatil žalobkyňi celkom čiastku 23.500 eur, z ktorej na vrátenie ňou poskytnutých pôžičiek pripadá suma 19.300 eur (dňa 27.12.2011 v sume 2.000 eur, dňa 28.12.2011 v sume 3.000 eur, dňa 10.1.2012 v sume 1.500 eur, dňa 26.10.2012 v sume 1.600 eur, v období od 11.1.2013 do 8.4.2013 v sume 4 x 1.000 eur a v období od 12.4.2013 do 16.4.2014 v sume 12 x 600 eur). Pohľadávka žalobkyne titulom pôžičiek poskytnutých žalovanému tak činí sumu 14.147 eur. Z uvedeného súd prvej inštancie vyvodil, že dlh žalovaného z pôžičiek poskytnutých žalobkyňou naďalej aj po súdom na základe schváleného súdneho zmiernu judikovanej pohľadávke v sume 10.000 eur (z toho istina v sume 8.000 eur) trvá a zodpovedá sume 6.147 eur (14.147 eur mínus riadne špecifikovaný, žalovaným uznaný a súdom judikovaný dlh v sume 8.000 eur z pôžičky splatnej do februára 2017), preto súd dospel k záveru, že pohľadávku žalobkyne v zostávajúcej sume 6.147 eur z titulu ňou žalovanému poskytnutých pôžičiek žalovaný neuspokojil a ani nepreukázal, že ním tvrdené splátky v sumách 600 eur, ktoré zaplatil deviatimi splátkami v období od 26.9.2013 do 31.3.2015 v celkovej sume 5.400 eur, predstavujú práve splátky predmetnej pôžičky poskytnutej v sume 4.647 eur, pričom zo súvisiaceho civilného súdneho konania nesporne vyplynulo, že dňa 31.10.2014, 02.03.2015 a dňa 31.03.2015 žalovaným poukázané platby v prospech účtu žalobkyne v celkovej sume 1.800 eur (3 x 600 eur), špecifikované údajom „november, marec a apríl“, boli platbami na výdavky za domácnosť a v období od 26.9.2013 do 16.4.2014 zrealizovaných šesť transakcií v sumách 600 eur žalovaný uhradil ako súčasť inej pôžičky pozostávajúcej z 12-tich splátok po 600 eur tak, ako je zrejmé zo špecifikácie platieb vo výpise z bankového účtu žalobkyne za obdobie od 15.4.2013 do 16.4.2014, preto žalovaným prezentovaná procesná obrana nie je dôvodná, keďže súhrn žalovaným v priebehu obdobia 26.9.2013 - 31.3.2015 uhradených deviatich splátok po 600 eur nepreukazuje účel, ktorý by mal zodpovedať uplatnenému procesnému nároku žalobkyne, t. j. nepreukazuje vrátenie pôžičky v sume 4.647 eur poskytnutej na základe zmluvy o pôžičke zo dňa 5.5.2010. Svojou obranou tak žalovaný nevyvrátil a ani nespochybnil procesný útok žalobkyne založený na tvrdení, že žalovaný doposiaľ na základe zmluvy z 5.5.2010 poskytnutú pôžičku v sume 4.647 eur, ktorej splatnosť nastala dňa 28.2.2014, žalobkyňi nevrátil, a preto žalovanému nároku riadne preukázanému a uplatnenému v celom rozsahu žalovanej istiny vyhovel. Vo vzťahu k uplatneným úrokom z omeškania s odkazom na ust. § 517 ods. 1, 2 OZ a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. a splatnosť pôžičky konštatoval, že žalovaný sa do omeškania dostal dňa 1.3.2014, avšak úroková sadzba k uvedenému okamihu predstavovala 8,25 %, nie 12 % p.a.,

a preto žalobu v časti úroku z omeškania prevyšujúceho sadzbu 8,25 % ročne ako nedôvodnú zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa zásady úspechu vyjadrenej v ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a v konaní čo do žalovanej istiny plne úspešnej žalobkyni priznal nárok na plnú náhradu trov celého (prvoinštančného i odvolacieho) konania.

7. Proti uvedenému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP žiadal rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že súd žalobu v celom rozsahu zamietne. Uviedol, že v konaní bolo preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovaným dochádzalo v rozhodnom období k presunom finančných prostriedkov, pričom v ods. 21. a 22. odôvodnenia napadnutého rozsudku súd vypočítal, že celková pohľadávka žalobkyne voči žalovanému z dlžných pôžičiek predstavovala sumu 33.447 eur, a že žalovaný jej zaplatil sumu 23.500 eur, z ktorej na vrátenie ňou poskytnutých pôžičiek pripadá suma 19.300 eur a pohľadávka žalobkyne titulom pôžičiek tak predstavuje sumu 14.147 eur a v ods. 23. odôvodnenia uviedol, že dlh žalovaného trvá a zodpovedá sume 6.147 eur. Voči týmto záverom prvoinštančného súdu namietal, že len čisto matematickým výpočtom žalobkyňa vs. žalovaný nemožno dospieť k záveru, či došlo k splateniu pôžičky alebo nie. Žalovaný v konaní preukázal, že žalobkyni zaplatil celkovú sumu 5.400 eur formou 9 splátok po 600 eur, a to počas obdobia od 26.9.2013 do 31.3.2015, napriek tomu súd konštatoval, že žalovaný nepreukázal, že táto čiastka zahŕňa žalovaný dlh zo zmluvy o pôžičke z 5.5.2010. Žalovaný má však za to, že nebolo riadne preukázané, že nedošlo k splateniu pôžičky. V konaní argumentoval a poukázal na to, že z jeho bankového účtu boli na bankový účet žalobkyne poukazované finančné prostriedky a rovnako doložil účtovnú evidenciu, v ktorej pôžička ako záväzok žalovaného nebol uvedený. Súčasne v tejto súvislosti poukázal aj na zmluvu o prevzatí dlhu z 21.7.2015 uzatvorenú medzi žalovaným a p. L. N., hoci toto prevzatie dlhu prvoinštančný súd spochybnil a považoval ho za právne neúčinné. Žalovaný bol toho názoru, že po posúdení všetkých týchto dôkazov ako celku, nie pri posúdení každého jednotlivo, je zrejme, že predmetná pôžička nebola v skutočnosti záväzkom žalovaného ako spoločnosti, ale p. N. ako fyzickej osoby. P. N. a žalobkyňa boli manželmi, čo vysvetľuje neštandardné finančné operácie a presuny finančných prostriedkov. Keď následne došlo k skončeniu ich manželstva, žalobkyňa využila situáciu a uplatnila si vrátenie pôžičky, hoci už táto bola splatená. Poukázal tiež na to, že súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nezaoberal tým, že p. N. nemal svoj vlastný bankový účet, a preto je potrebné oddeliť jeho súkromné a obchodné platby, pričom pri tých súkromných by sa malo skúmať, či sa jednalo o peňažné prostriedky patriace v celom rozsahu žalobkyni, alebo mali byť tieto prostriedky v pomere 50 % rozdelené medzi žalobkyňu a p. N. v súlade so zásadami vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Záverom zhrnul, že súd prvej inštancie ma základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza tiež z nesprávneho právneho posúdenia veci.

8. Žalobkyňa sa v súdom stanovenej lehote k odvolaniu nevyjadrila.

9. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

10. Nevyhnutným predpokladom pre náležité rozhodnutie je zistenie podstatných skutkových poznatkov o predmete konania, ktoré sa uskutočňuje zákonom upraveným postupom súdu a sporových strán (dokazovanie). V sporovom konaní, v ktorom proti sebe stoja strany sporu s kontradiktórnym záujmom na výsledku konania, a ktoré je ovládané prejednacou zásadou (tzv. zásada formálnej pravdy), je kladený dôraz na procesnú zodpovednosť strán v dokazovaní a obmedzená aktivita súdu pri navrhovaní a vykonávaní dôkazov. S dokazovaním a prejednacou zásadou imanentne súvisia dve vzájomne prepojené a sporové strany zaťažujúce povinnosti- povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť (dokazovať je povinný každý, kto v spore niečo tvrdí), neunesenie ktorých je spojené s neúspechom v spore. Strana sporu je tak v záujme vlastného úspechu v konaní povinná substancovať všetky skutkové okolnosti podstatné a rozhodujúce z hľadiska hypotézy hmotnoprávnej normy, z ktorých vyvodzuje svoju procesnú taktiku (útok alebo obranu). Práve hypotéza hmotnoprávnej normy určuje rozsah dôkaznej povinnosti a rozloženie dôkazného bremena, t. j. vymedzuje okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodné preukázané, ako aj subjekt, ktorého zaťažuje dôkazná povinnosť. Dôkazné bremeno týkajúce sa skutočností leží na tej strane sporu, ktorá z ich existencie vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky (rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS/38/2015). Súd je limitovaný skutkovými tvrdeniami sporových strán a ich návrhmi na vykonanie dokazovania. Procesnej povinnosti strany sporu uviesť skutkové tvrdenia

kontruje povinnosť protistrany poprieť tvrdené skutočnosti. Vykonané dôkazy súd hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúcej z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada, vychádzajúca z čl. 15 základných princípov CSP a normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (porov. Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729). Vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa tak malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivovo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky.

11. Právnym posúdením možno rozumieť činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Podľa rozhodovacej činnosti odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. h) CSP môže byť daný použitím nesprávnej právnej normy alebo aplikáciou správnej právnej normy, ktorú súd nesprávne interpretoval alebo napokon použitím správnej právnej normy a jej správnej interpretácie, ale jej nesprávnej aplikácie na zistený skutkový stav veci (viď napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 2MCdo/4/2009).

12. Žalovaný v odvolaní namietal nesprávnosť skutkových a právnych záverov, v zmysle ktorých podľa názoru prvoinštančného súdu žalovaný v konaní nepreukázal platné a účinné prevzatie sporného dlhu L. N. zakladajúce zmenu v osobe dlžníka (pozn. odvolacieho súdu predložené až po vydaní rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.02.2022, č. k. 3Co/5/2021-118, ktorým bolo potvrdené zamietnutie žaloby pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie L. N. ako žalovaného 2.) a rovnako ani skutočnosť, že by úhrada čiastky 5.400 eur v 9 splátkach po 600 eur v období od 26.9.2013 do 31.3.2015 predstavovala splatenie žalovanej pôžičky. Záver o neprevzatí dlhu bývalým konateľom žalovaného (L. N.) prvoinštančný súd vyvodil zo skutočnosti, že ani súhlas s prevzatím dlhu a ani zmluva o prevzatí dlhu medzi pôvodným a novým dlžníkom, obe datované dňom 21.7.2015, neboli podpísané L. N. (čo v konaní nakoniec ani nebolo sporné) a z právneho hľadiska relevanciu by im nebolo možné priznať ani pre absenciu súhlasu žalobkyne s prevzatím dlhu. Nepreukázanie uspokojenia žalovaného nároku úhradou 9 splátok po 600 eur v období 09/2013 - 03/2015 odôvodnil nemožnosťou vychádzať zo žalovaným na tento účel predloženej účtovnej evidencie, keď L. N. platne neprevzal záväzok na úhradu sumy 7.247 eur a pôžičky poskytnuté na základe zmlúv z 5.5.2010 (v sume 4.647 eur) a z 31.5.2010 (v sume 8.000 eur) neboli jedinými pôžičkami, ktoré poskytla žalobkyňa žalovanému. Z vykonaného dokazovania (výpisov z bankového účtu žalobkyne a žalovaným 2./ predloženého prehľadu transakcií z 13.8.2015) zistil, že titulom pôžičiek žalobkyňa poskytla žalovanému sumu 33.447 eur a žalovaný realizujúci z podnikateľského účtu transakcie súkromného i obchodného druhu zaplatil žalobkyňi na vrátenie pôžičiek spolu sumu 19.300 eur, t. j. rozdiel vo výške 14.147 eur predstavoval pohľadávku žalobkyne titulom pôžičiek poskytnutých žalovanému. Aj po úhrade súdom judikovanej pohľadávky v istine predstavujúcej 8.000 eur tak dlh žalovaného zodpovedal sume 6.147 eur, pričom pokiaľ sa týka 9 splátok po 600 eur, ktorými podľa tvrdení žalovaného mala byť žalovaná pohľadávka uspokojená, v konaní vedenom na býv. Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 12C/63/2018 vyplynulo, že splátky z 31.10.2014, 2.3.2015, 31.3.2015 boli platbami za domácnosť a 6 transakcií po 600 eur realizovaných v období od 26.9.2013 do 16.4.2014 predstavovali splátky inej pôžičky. S uvedenými názormi sa odvolací súd plne stotožňuje majúc za to, že žalovaný, ktorého v konaní zaťažovalo dôkazné bremeno ohľadom preukázania splatenia pôžičky poskytnutej mu žalobkyňou na základe zmluvy o pôžičke uzavretej medzi ňou a žalovaným (v zastúpení bývalým konateľom L. N.) dňa 5.5.2010, bez väčších pochybností nepreukázal, že by predmetný dlh za neho prevzala iná osoba (L. N.) a pri existencii viacerých pôžičiek, že by práve tento mal byť splatený 9 splátkami realizovanými v sume 600 eur v období rokov 2013-2015. Na podporu tohto záveru odvolací súd poukazuje, že splátky, na ktoré v obrane poukazoval žalovaný, neboli ním riadne špecifikované a označené tak, aby bolo zrejmé, úhradu akej konkrétnej pôžičky nimi smeruje (pri nespochybniteľnej existencii viacerých pôžičiek poskytnutých žalobkyňou žalovanému). Skutočnosť, že nimi bola splácaná práve žalovaná pôžička nemožno vyvodiť ani z výšky uhradenej sumy 5.400 eur, ktorá nezodpovedá výške poskytnutej pôžičky (4.647 eur). Skutočnosť, že úhrada týchto splátok mala predstavovať vyrovnanie dlhu zo zmluvy o pôžičke z 5.5.2010, spochybňuje aj samotná obrana žalovaného, na čo poukázal už súd prvej inštancie, keď na začiatku sporu žalovaný 2./ tvrdil, že sporná pôžička bola vrátená dňa 14.5.2010, čo sa ukázalo ako nepravdivé, následne žalovaný v konaní predložil

súhlas s prevzatím dlhu z 21.7.2015, v zmysle ktorého dlh aj z predmetnej zmluvy o pôžičke mal prejsť na L. N. ako súkromnú osobu a zároveň tvrdil, že predmetná pôžička bola splatená v období rokov 2013-03/2015, t. j. ešte pred prevzatím dlhu. Za danej dôkaznej a argumentačnej situácie nebolo preto aj podľa odvolacieho súdu možné prijať iný záver ako ten, že žalovaný v konaní nepreukázal, že by žalovanú pôžičku čo i len sčasti splatil.

13. Pokiaľ žalovaný prvoinštančným súdu vytkol, že záver o nesplatení predmetnej pôžičky nemožno založiť na výlučne matematickom prepočte jednotlivých finančných transakcií odvolací súd uvádza, že žalovaný okrem účtovnej evidencie, ktorá sa v priebehu súdneho konania ukázala ako nezodpovedajúca faktickému stavu jednak pokiaľ sa týka počtu pôžičiek a rovnako aj ich stavu pri zohľadnení nulitného dokumentu (zmluva o prevzatí dlhu), nenavrhol a nepredložil žiaden iný dôkaz, ktorým by spoľahlivo preukázal svoje tvrdenia, a preto súd prvej inštancie mohol v spore vychádzať z dokazovania len v rozsahu stranami predložených dôkazov a nesporných skutočností. V odvolaní žalovaný navyiac ani bližšie nešpecifikoval v čom konkrétnom mala spočívať nesprávnosť matematického prepočtu vykonaného prvoinštančným súdom.

14. Neobstojí ani ničím nepodložená argumentácia žalovaného, že sporná pôžička bola v skutočnosti záväzkom p. N., nie spoločnosti, keď odvolací súd už v rozsudku zo dňa 17.2.2022, č. k. 3Co/5/2021-118 konštatoval, že L. N. (pôvodne žalovaný 2./) nie je pasívne vecne legitimovaný v spore, keď zmluva o pôžičke bola uzatvorená medzi žalobkyňou a obchodnou spoločnosťou 3 SOUND s.r.o, IČO: 36 758 400, Záhradná 102, Dunajská Lužná (po zmene obchodného názvu Sabrosa s.r.o.), t. j. L. N. ako fyzickej osobe z predmetnej pôžičky nevplývali žiadne povinnosti a irelevantnou je v intenciách uvedeného aj skutočnosť, že bývalý konateľ žalovaného bol v čase uzatvorenia zmluvy o pôžičke manželom žalobkyne. Iný záver nebol vo vzťahu k pasívnej vecnej legitimácii žalovaného v konaní preukázaný ani po zrušení prvého meritórneho rozhodnutia. Nedôvodne žalovaný prvoinštančným súdu vytýka, že žiadnym spôsobom nereflektoval na to, že p. N. nemal v rozhodnom čase súkromný účet, čo malo viesť k potrebe oddelenia súkromných a obchodných platieb a skúmania či prevádzané finančné prostriedky neboli súčasťou BSM. Na túto skutočnosť reflektovala tak žalobkyňa v procesnom útoku, keď namietala, že niektoré zo splátok, ktoré podľa žalovaného boli určené na splatenie spornej pôžičky, predstavovali platby za domácnosť a hypotéku a na uvedené reflektoval aj súd prvej inštancie (viď napr. ods. 22. odôvodnenia odôvodnenia). Ako uviedol odvolací súd v rozsudku zo dňa 17.2.2022, č. k. 3Co/5/2021-118 za účelom ustálenia, či žalovaná pôžička bola celkom alebo čiastočne splnená, bolo potrebné zaoberať sa účelom jednotlivých platieb, ktoré mali podľa žalovaného predstavovať splátky pôžičky, ktorá je predmetom sporu. Za týmto účelom boli produkované skutkové tvrdenia len zo strany žalobkyne, ktoré neboli popreté, resp. relevantne žalovaným vyvrátené a žalovaný za účelom riadneho objasnenia účelu platieb nenavrhol v konaní žiadne dokazovanie. Za existencie viacerých pôžičiek poskytnutých v relevantnom období žalobkyňou žalovanému, účtovnej evidencie preukázateľne nezodpovedajúcej skutočnému stavu a ani s poukazom na súhrnnú výšku 9 splátok v celkovej sume 5.400 eur nemožno spoľahlivo uzavrieť, že žalovaný si záväzok zo žalovanej pôžičky splnil a preukázal, že jeho povinnosť zanikla riadnym splnením dlhu. Okrajovo pokiaľ žalovaný v odvolaní poukazoval na potrebu skúmať, či sa nejednalo o finančné prostriedky patriace do BSM žalobkyne a p. N. odvolací súd uvádza, že skutočnosť, že žalobkyňou poskytnuté prostriedky nepatrili do BSM nebola v konaní medzi sporovými stranami sporná (§ 151 ods. 1 CSP), a preto nebola predmetom dokazovania. Žalovaný navyiac v odvolacej argumentácii celkom opomína, že súd prvej inštancie je v kontradiktórnom sporovom konaní pri vykonávaní dokazovania viazaný dôkaznými návrhmi sporových strán a v danom spore mu neprináležalo oprávnenie vykonávať dôkazy za účelom zistenia rozhodujúcich skutočností ex offio.

15. Zhrnúc uvedené odvolací súd nezistil v procese hodnotenia dôkazov a aplikácie príslušnej právnej úpravy na zistený skutkový stav zo strany prvoinštančného súdu žiadne pochybenie. Jeho závery rešpektujú rozloženie dôkazného bremena v spore a následky jeho neunesenia, vyplývajú z komplexného hodnotenia dôkazov jednotlivo i v ich vzájomnej súvislosti, sú logické a riadne odôvodnené. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. a súvisiacom výroku III. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa zásady úspechu vyjadrenej v ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 CSP. V odvolacom konaní plne úspešnej žalobkyne nepriznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko jej žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

17. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).